

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 249)

Jul (2) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	17
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 69)

23-2. ஏஷா ஸா ப்ரதமா ரீதிர் வர்ணமார்கஸ்ய தர்சிதா

24-1. ஸுக்ஷ்மா தச்சாதுராத்மீயா பாருபா மந்மயீ பரா

பொருள் - இதுவரை முதல்விதத்தில் அமைந்துள்ளதும், ஸுக்ஷ்மமானதும், எனது நான்கு வ்யூஹங்களைக் குறிப்பதாக உள்ளதும் ஆகிய வர்ணங்களின் (எழுத்து) அமைப்பானது கூறப்பட்டது.

24-2. மத்யமா பூர்வமேவோக்தா விசேஷம் தத்ர மே ச்ருணு

25. தாரணா: பூர்வமுக்தா யாச்ச தத்ரோ மத் ஸ்வரூபிகா:

வகாராக்ய அநிருத்தஸ்ய சக்தி: ஸா ராக ஸம்ஜ்ஞிதா

26. மாயா நாம மஹாலக்ஷ்மீர் லகாராபர நாமிகா

வித்யா யா ரேப ஸம்ஜ்ஞாதா மஹாவாணீ து ஸா ஸம்ருதா

27-1. வாதஸம்ஜ்ஞா மஹாகாளீ க்ரியா சக்தியாகாரிணீ

பொருள் - அடுத்து நடுவில் அமையப்பெற்ற வர்ணங்களின் அமைப்பு குறித்து உனக்கு முன்பே சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. இதனை இப்போது சிறப்பித்துக் கூறுகிறேன், கேட்பாயாக. என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்துவதான நான்கு தாரணைகள் குறித்து முன்பே கூறப்பட்டது. அவற்றில் “வ” என்பது அநிருத்தனின் சக்தியாகிய ராகம் என்பதாகும். “ல” என்பது மாயா என்று வேறு பெயரால் கூறப்படும் மஹாலக்ஷ்மியைக் குறிக்கும். “ர” என்பது வித்யா என்று வேறு பெயரால் கூறப்படும் மஹாவாணியைக் குறிக்கும். “ய” என்பது வாத என்று வேறு பெயரால் கூறப்படும் க்ரியாசக்தியாகிய மஹாகாளியைக் குறிக்கும்.

27-2. ப்ரஹ்மாத்யா மூர்த்தயஸ்திஸ்ர: பத்ந்யஸ் த்ரய்யாதயச்ச யா:

28. தஜ்ஜ்ஞேயம் ஸகலம் ஸுக்ஷ்ம மகாரஸ்யாதிமேம் அசகே
மத்யமே போக்த்ரு கூடஸ்த: புருஷோம் அசே ப்ரதிஷ்டித:

29. ஸம்ஸாரீ புருஷ: ஸர்வச்சரமாம்சே அவதிஷ்டதே
ஏஷா தே மத்யமா ரீதிர் வர்ணமார்கஸ்ய தர்சிதா

பொருள் – நான்முகன் தொடக்கமாக உள்ள மூன்று மூர்த்திகள் மற்றும் த்ரயீ தொடக்கமாக உள்ள அவர்களுடைய பத்னிகள் ஆகியவர்களை ஸுக்ஷ்மமான “ம” என்னும் அக்ஷரத்தின் முதல் பகுதி குறிக்கிறது. அதன் நடுப்பகுதியானது அனைத்தையும் அனுபவிப்பவனும், மாறாமல் உள்ளவனும் ஆகிய புருஷனைக் குறிக்கிறது. அதன் இறுதிப்பகுதியானது ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள அனைத்தையும் குறிக்கிறது. இப்படியாக நடுவில் அமையப்பெற்ற வர்ணங்களின் அமைப்பு குறித்து உனக்குக் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 249)

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறினால் நாம் விடை அளிப்போம். “அக்ஷரம் அம்பராந்த த்ருதே:”. அக்ஷரம் என்பது பரப்ரஹ்மமே ஆகும். எப்படி? அம்பராந்த த்ருதே: - அம்பரம் என்றால் ஆகாசம், அதன் முடிவான உள்ளதான அக்கரை; இது அவ்யாக்ருதம் என்பதாகும்; இதனையும் தாங்கி நிற்பதால் ஆகும்; இந்த அக்ஷரம் என்பதே அவற்றின் ஆதாரம் என்று உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால், ப்ரு. (5-8-7) - கஸ்மிந் து கல்வாகாச ஓதச்ச ப்ரோதச்ச - இந்த ஆகாசம் எதில் ஒன்றுபட்டு நிற்கிறது - என்றுள்ள வரியில், காணப்படும் “ஆகாசம்” என்ற சொல்லானது வாயுவுடன் காணப்படும் அம்பரம் என்ற ஆகாயத்தைக் குறிக்கவில்லை; மாறாக அதனையும் தாங்கி நிற்கின்ற, அதன் முடிவாக உள்ள அவ்யாக்ருதம் (மூலப்ரக்ருதி) என்பதையே குறிப்பதாகும். இந்த அவ்யாக்ருதம் என்பதற்கும் ஆதாரமாக உள்ளதான அக்ஷரம் என்பது இங்கு அவ்யாக்ருதத்தைக் குறிப்பதாகக் கூற முடியாது.

இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம் - ச்ருதி வாக்யத்தில் உள்ள ஆகாசம் என்ற பதம் வாயுவுடன் சேர்ந்த ஆகாசம் இல்லை என்று எப்படிக் கூறப்பட்டது - என்று கேட்கலாம். பதில் கூறுகிறோம். ப்ரு. (5-8-4) - யத் ஊர்த்வம் கார்க்கி திவோ யதர்வாக் ப்ருதிவ்யா யத் அந்தரா த்யாவா ப்ருதிவீ இமே யத் பூதஞ்ச பவச்ச பவிஷ்யச்சேத்யா சக்ஷதே ஆகாச ஏவ தத் ஓதம் ச ப்ராதம் ச - கார்க்கி! தேவலோகத்திற்கு மேலேயும், பூமிக்குக் கீழும், தேவலோகம் மற்றும் பூமி ஆகியவற்றுக்கு இடையில் உள்ள எங்கும், இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் மற்றும் எதிர்காலம் என்பதான காலங்களில் உள்ள அனைத்துப் பொருள்களும் ஆகாசத்தையே அண்டி நிற்கின்றன - என்று கூறும் வரியில், மூன்று காலங்களிலுமுள்ள விகாரப்பொருள்கள் (மாற்றம் அடையக்கூடியவை)

அனைத்தும் ஆகாசத்தையே அண்டி உள்ளதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; ஆனால் இந்த ஆகாசம் என்பது வாயுவுள் கூடிய ஆகாசமாக இருக்க முடியாது; காரணம் இந்த ஆகாசம் என்பதும் விகாரப்பொருள்களில் அடங்குவதாகும். ஆகவே இங்கு ஆகாசம் என்ற பதத்தால் கூறப்படுவது ஒரு ஸூக்ஷ்மமான வஸ்து ஆகும் (இது காரண நிலையில் உள்ள ப்ரதாநம்). எனவேதான் ப்ரு. (5-8-7) – கஸ்மிந் து கல்வாகாச ஓதச்ச ப்ரோதச்ச – இந்த ஆகாசம் எதில் ஒன்றுபட்டுள்ளது - என்ற கேள்வி மூலம், அந்த ஸூக்ஷ்மமான வஸ்துவின் எது என்று கேட்கப்பட்டது. இத்தகைய ஸூக்ஷ்மமான வஸ்துவின் ஆதாரமாக அக்ஷரம் உள்ளதாகக் கூறப்பட்டது; இந்த அக்ஷரம் ப்ரதாநமாக இருக்க முடியாது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 249)

மூலம் - இச் ச்லோகங்களை உபாஸநாதிகாரி பக்கலிலே யோஜிக்கும்போது உபாஸநாதிகளுடைய ஸ்வாதுதமத்வத்தையும், பலோபாயமான சரண்யனுக்குப் ப்ரஸாதநமாய்க் கொண்டு பலத்துக்கு ஸாக்ஷாதுபாயமன்றிக்கே நிற்கிற நிலையையும், இவ்வுபாஸநத்தாலே ப்ரஸந்நான ஸர்வேச்வரன் தானே பலத்துக்கு ஸாக்ஷாதுபாயமாய் நிற்கிற நிலையையும் சொல்லுகையிலே நோக்காகக் கடவது.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகங்களை உபாஸனையில் நிலைநிற்கும் அதிகாரி விஷயத்தில் வைத்து நோக்கும்போது - இந்த உபாஸனைகள் அனைத்துமே அதனை இயற்றுபவனுக்கு இனிமையாக உள்ளன என்பதும், ஆனால் இவை நேரடியாகப் பலன் அளிக்கவல்லது அல்ல என்பதும், பலனை அளிக்கவல்ல உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய அனுக்ரஹத்தைப் பெற உதவும் உபாயமாக உள்ளன என்பதும், இந்த உபாஸனைகளால் மகிழ்கின்ற ஸர்வேச்வரன், தானே பலனைப் பெறுவதற்கான உபாயமாக நிற்கிறான் என்பதும் வெளிப்படுகின்றன.

மூலம் - ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டன் திறத்தில் இச் ச்லோகங்களை யோஜிக்கும்போது, இவன் அஜ்ஞாநுஜ்ஞைகளாலே பண்ணும் கைங்கர்யமெல்லாம் பக்தியோகாதிகளின் கட்டளை குலையாதிருந்தாலும் ஸ்வாமி ஸந்தோஷமொழிய வேறொரு ஸ்வர்க மோக்ஷாதி ப்ரயோஜநத்துக்கு உபாயமாக அநுஷ்டிக்கிறானல்லாமையாலே இவனுக்கு அநந்யோபாயதையும் அநந்ய ப்ரயோஜநதையும் குலையாதேயிருக்கிறபடியையும், அகிஞ்சநனான இவனுக்கு

ஈசுவரன் தானே உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே நின்று பலம் கொடுக்கிறபடியையும் சொல்லுகையிலே தாத்தபர்யம்.

விளக்கம் – இந்த ச்லோகங்களை ப்ரபத்தியைக் கைகொண்ட அதிகாரி விஷயத்தில் வைத்து நோக்கினால் – ஸர்வேச்வரனுடைய கட்டளைகளாகவே உள்ள நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் அனைத்தும் பக்தியோகத்தின் பொருட்டு விதிக்கப்பட்டுள்ளதால் அவற்றைக் கைங்கர்யமாகச் செய்தபடி உள்ளான் என்றாலும், பகவானுடைய மகிழ்ச்சிக்காகவே அவற்றை இயற்றுகிறான் அல்லாமல் ஸ்வர்க்கம், மோக்ஷம் முதலான பலன்களை அடைவதற்காக இயற்றவில்லை; ஆகவே மோக்ஷம் போன்றவை பொருட்டு வேறு எந்தவிதமான உபாயத்தையும் கைக்கொள்ளாமல் உள்ளான். ஆகவே இந்த ச்லோகங்கள் – இவனுக்கு மற்ற உபாயங்கள் இல்லை என்பதையும், மற்ற பலன்களை இவன் நாடுவதில்லை என்பதையும் (அதாவது இந்த நிலைகள் இவனுக்கு அகலாமல் உள்ளன என்று கருத்து), வேறு உபாயம் இன்றி உள்ள இவனுக்கு, ஈசுவரன் தானே மற்ற உபாயங்களின் இடத்தில் நின்று அவற்றுக்கான பலனை அளிக்கிறான் என்பதையும் கூறுவதாக உள்ளன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 69)

157. பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்துக் காரியம் மந்த்ரித்து வேட்டையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி, ஆதுஞ் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்தவென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதென்கிற ஐந்திலும் காணலாம்.

அவதாரிகை - இப்படி பலவிடங்களிலும் தூதுவிட்டால் ப்ராப்ய வஸ்த்வைக்யம் குலையாதோவென்கிற சங்கையிலே, பரத்வாதிகளில் ஸ்தல பேதமொழிய வஸ்து பேதமில்லை யென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (பகலோலக்கம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பலரையும் குறித்துத் தூது விட்டால், “அடையவேண்டிய இலக்கு ஒன்றே ஆகும்” என்னும் ஸித்தாந்தம் முரண்படாதோ என்ற கேள்விக்கு விடையாக, பரத்வம் போன்ற ஐந்து நிலைகளில் காணப்படுவது இடத்தின் வேறுபாடு மட்டுமே ஆகும் அல்லாமல், அடையப்படும் பொருளில் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்பதை உதாரணத்துடன் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, (பகலோலக்கமிருந்து) ஸகல பரிஜந ஸேவ்யனாய்க் கொண்டு தன் வீறு தோற்றப் பகலோலக்கமிருக்கையும், (கறுப்புடுத்துச் சோதித்து) ராஜ்யத்திலுள்ளார் தோஷகுணங்க ளறிகைக்காக ராத்ரியிலே பிறரறியாதபடி கறுப்புடுத்து நகரசோதநம் பண்ணுகையும், (கார்யம் மந்த்ரித்து) ராஜ்யத்தில் சிசைஷ ரசைஷகளுக்காகக் கார்யவிசாரம் செய்கையும், (வேட்டையாடி) பின்பு

துஷ்டஸ்தவ நிரஸநார்த்தமாக வேட்டையாடுகையும், (ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி) அந்த ச்ரமம் தீர பூந்தோப்புக்களிலே அபிமதவிஷயங்களோடே விளையாடுகையுமாகிற ராஜ நீதியானது. (ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்தவென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு) “பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே யார்கின்ற வெம்பெருமாள் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனார்” என்றும், “அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபயவிபூதியிலும் ஏகதேசமும் சேஷியாதபடி தன்னுடைய திவ்யாஜ்ஞையை நடத்துமவனாய், “பாரளந்த பேரரசே எம் விசும்பரசே எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே” என்று சொல்லப்பட்ட ஸௌலப்பய பரத்வ ப்ரணயித்வங்களாலே வந்த மூன்று முடிக்குரிய வானிளவரசான ஸர்வேச்வரனுக்கு. (விண்மீதென்கிற வைந்திலும் காணலாம்) “விண்மீதிருப்பாய்” என்று “வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணு ரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ:” என்கிறபடியே, “பகல் கண்டேன்” என்கிற ஒரு பகலான பரமபதத்திலே, “ஒண்டொடியாள் திருமகளும்” தானுமாய் நித்யமுத்தர் ஸேவிக்க ஓலக்கமிருக்கையும்; “இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைவாய்” என்று “யமாத்மா ந வேத” என்கிறபடியே வ்யாப்ய பதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாதபடி அந்தர்யாமியாய், “உள்ளுருவாருள்ளிற்றெல்லாம்” அறிகையும்; “கடல் சேர்ப்பாய்” என்று பாற்கடல் யோகநித்திரை செய்து சேதந ரசேஷாபாயங்களைச் சிந்திக்கையும்; அநந்தரம் “மண் மீதுழல்வாய்” என்று ரக்ஷணார்த்தமாக வந்தவதரித்து, “களிறும் புள்ளுமுடன் மடிய வேட்டையாடி வருவான்” என்கிறபடியே ஆச்ரித விரோதி துஷ்டஸ்தவ நிரஸனமாகிற வேட்டையாடுகையும்; “மலைமேல் நிற்பாய்” என்று விரோதி நிரஸந ச்ரமமாற நிரதிசய போக்யங்களான “ஆராமம் சூழ்ந்த” கோயில் திருமலை முதலான தேசங்களிலே ரஸோத்தரமாக வஸிக்கையுமாகிற இவையைந்திலும் காணலாமென்கை. இத்தால் பரத்வாதிகளில் ஸ்தல பேதமொழிய வஸ்து பேதமில்லாமை காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - (பகலோலக்கமிருந்து) - அனைவராலும் வணங்கப்படுபவனாக இருக்கின்ற காரணத்தால் தனது ஆளுமை வெளிப்படும்படியாகப் பகலில் அரசசபையில் வீற்றிருத்தல். (கறுப்புடுத்துச் சோதித்து) - தனது நாட்டில் உள்ளவர்களுடைய குற்றங்கள் மற்றும் குணங்கள் ஆகியவற்றை அறியும்விதமாக இரவில் யாரும் அறியாதவிதத்தில் மாறுவேடம் பூண்டு நகர சோதனை செய்தல். (கார்யம் மந்த்ரித்து) - நாட்டில் உள்ள நல்லவர்களுக்கு ஏற்ற நன்மையைச் செய்து, அவர்களைக் காப்பாற்றத் தேவையான செயல்கள் குறித்து ஆராய்தல். (வேட்டையாடி) - தீயவிலங்குகளை அழிப்பதற்காக வேட்டை ஆடுதல். (ஆராமங்களிலே விளையாடும்) - வேட்டையாடிய களைப்பு நீங்கும்விதமாக பூந்தோட்டங்களில் தனக்கு விருப்பமானவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடுதல் என்பதான. (ராஜநீதி) - அரசர்களுக்கே உரிய செயல்பாடுகளை, (ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற) - நாச்சியார் திருமொழி (11-3) - பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே யாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனார் - என்றும், திருவிருத்தம் (33) - அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இரண்டு விபூதிகளிலும் ஒரு சிறிய அளவு கூட விடாதபடி தனது திவ்யமான ஆணையை நடத்துபவனாகவும். (பாரளந்தவென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு) - திருவிருத்தம் (80) - பாரளந்த பேரரசே எம் விசும்பரசே எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே - என்று கூறப்பட்டதான எளிமை, உயர்த்தி, அன்பு போன்ற தன்மைகள் மூலம் ஏற்பட்டதான மூன்று முடிக்கு உரியவன் என்றுள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு. (விண்மீதென்கிற வைந்திலும் காணலாம்) - திருவாய்மொழி (6-9-5) - விண்மீது இருப்பாய் - என்றும், வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணு ரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ: - சிந்திப்பதற்கும் அப்பாற்பட்டதான ஸ்வரூபத்தை உடைய, உலகங்கள் அனைத்திற்கும் நாயகனாகிய மஹாவிஷ்ணு நித்யஸூரிகளுடனும் பிராட்டிமார்களுடனும் ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற உயர்ந்த இடத்தில் வீற்றுள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இரண்டாம் திருவந்தாதி (81) - பகல் கண்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப பகலான பரமபதத்தில், திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்தொடியாள் திருமகளும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பெரியபிராட்டியும், தானும் நித்யஸூரிகள் மற்றும் முக்தாத்மாக்கள்

ஆகியவர்கள் வணங்கி நிற்கும்படியாக ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்தும், திருவாய்மொழி (6-9-5) – இவற்றுள் எங்கும் - என்றும், உபநிஷத்தில் – யம் ஆத்மா ந வேத – எந்தப் பரம்பொருளை இந்த ஆத்மா அறியவில்லையோ – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் எந்தெந்த பொருள்களில் வ்யாபித்துள்ளானோ அவை ஏதும் தன்னை அறியாதபடி அந்தர்யாமியாகவும், திருமாலை (34) – உள்நுருவாருள்ளிற்றெல்லாம் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரின் உள்ளிருந்து அனைத்தையும் அறிதல்; திருவாய்மொழி (6-9-5) - கடல் சேர்ப்பாய் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப திருப்பாற்கடலில் யோகநித்திரையில் இருந்து அனைத்து சேதநர்களையும் காப்பாற்றும் வழிகளை ஆலோசித்தபடி இருத்தல்; தொடர்ந்து திருவாய் (6-9-5) - மண் மீது உழல்வாய் – என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரையும் காப்பாற்றும் பொருட்டு வந்து அவதரித்தல்; நாச்சியார் திருமொழி (14-9) - களிறும் புள்ளுமுடன் மடிய வேட்டையாடி வருவான் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது அடியார்களுக்கு விரோதிகளாக உள்ள தீயவர்களை அழிப்பது என்ற வேட்டை ஆடுதல்; திருவாய் (6-9-5) – மலை மேல் நிற்பாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப விரோதிகளை அழித்த பின்னர் ஏற்பட்ட களைப்பு நீங்குவிதமாக எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கவல்லதான, சிறிய திருமடல் (34) – ஆராமம் சூழ்ந்த - என்பதான திருவரங்க, திருமலை போன்ற திவ்யதேசங்களில் இன்பத்தை அளித்தபடி வசித்தல் போன்ற ஐந்திலும் காணலாம். இதன் மூலம், பரத்வம் போன்ற நிலைகள் அனைத்தும் இடவேற்றுமை மட்டுமே அல்லாமல் வஸ்து வேற்றுமை அல்ல என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

158. தமருகந்த அடியோழுக்கே யென்னும் பின்னானார் வணங்குமிடத்திலே யெல்லாம் பூர்ணம்.

அவதாரிகை - ஆனால் ஐந்திலு மொத்திருக்கையன்றிக்கே அர்ச்சாவதாரத்திலே இவர் அண்டியிருப்பானென் னென்னுமாகங்ஷையிலே இதன் குணபூர்த்தியை அருளிச்செய்கிறார் (தமருகந்த) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஆனால் பரத்வம் போன்ற ஐந்து நிலைகளும் ஒரே போன்று உள்ளபோது, நம்மாழ்வார் அர்ச்சாவதாரத்தில் மட்டுமே அதிக ஈடுபாடு கொண்டது ஏன் என்ற கேள்விக்கு, அர்ச்சாவதாரத்தில் காணப்படும் குணங்களின் நிறைவை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர்” என்று ஆச்ரிதருகந்த த்ரவ்யங்களே தனக்குத் திருமேனியாகவும், அவர்களுகந்த திருநாமங்களே தனக்குத் திருநாமமாகவும் கொண்டிருக்குமென்றும். “அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தளூரீரே” என்று தேச கால கரண விப்ரக்ருஷ்டதைகளாலே பரத்வாதிகளில் அணுகுகைக்கு ஆளன்றிக்கே அநந்யகதிகளா யிருக்கிற வெங்களுக்கு, ருசி பிறந்தபோதே நினைத்தவைகளெல்லா மநுபவிப்பிக்கைக்காகவன்றோ திருவிந்தளூரிலே வந்து நிற்கிறதென்றும் சொல்லப்பட்ட “பின்னானார் வணங்கும் சோதி” என்று அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான அர்ச்சாவதாரத்திலே, “ஸர்வம் பூர்ணம்ஸஹோம்” என்கையாலே பரத்வாதிகளி லநுபாவ்யமான குணங்களெல்லாம் பூர்ணமென்கை. ஆகவிப்படி ஆச்ரிதாதீந ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிகமாய் “அடியோமுக்கே” என்னும்படி கறை விழுந்தவிடமான அர்ச்சாவதாரத்தில் முற்பட்டவற்றிலுள்ளவையும் காணலாமாகையாலே “தேவ பிரானறியு” மென்னும்படி மண்டியிருப்பரென்று கருத்து.

விளக்கம் – (தமர் உகந்த) – முதல்திருவந்தாதி (44) – தமர் உகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர் – என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்கள் மிகவும் விரும்புகின்ற பொருள்களையே தனது திருமேனியாகவும், அவர்களுக்கு மிகவும் விருப்பமான திருநாமங்களையே தனது திருப்பெயராகவும் கொண்டிருப்பான் என்றும், (அடியோமுக்கே என்னும்) – பெரியதிருமொழி (4-9-5) - அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தளூரீரே - என்பதற்கு ஏற்ப இடம், காலம், உறுப்புகள் போன்ற அனைத்தாலும் எட்டாத தூரத்தில் உள்ளதால் பரத்வம் போன்ற நான்கு நிலைகளை அண்டுவதற்கு ஏற்றவர்கள் யாரும் இன்றி, வேறு கதி அற்றவர்களாக இருக்கின்ற எங்களுக்கு அவன் மீது ஈடுபாடு ஏற்பட்ட உடனேயே நாங்கள் நினைத்த விதங்களில் எல்லாம் எங்களை அனுபவிக்கும்படிச்

செய்வதற்காக அல்லவோ திருவிந்தூரில் வந்து நிற்கிறான் என்றும் கூறப்பட்டதாகிய. (பின்னானார் வணங்கும் இடத்திலே) - திருநெடுந்தாண்டகம் (10) - பின்னானார் வணங்கும் சோதி - என்பதற்கு ஏற்ப அவதாரங்களுக்கு பிற்பட்ட காலத்திலே பிறந்தவர்களும் அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியான உள்ள அர்ச்சாவதாரத்திலே. (எல்லாம் பூர்ணம்) - ஸர்வம் பூர்ணம்ஸஹோம் - அனைத்தும் பரிபூர்ணமாக உள்ளது என்பதற்கு ஏற்ப பரத்வம் போன்ற நிலைகளில் அனுபவிக்கத்தக்க அனைத்து குணங்களும், அர்ச்சாவதாரத்தில் முழுமையாக உள்ளன என்று கருத்து. இப்படியாக அடியார்களுக்கு வசப்பட்டுள்ள இயல்பையும், பொருந்தி இருத்தல் என்பதையும், பெரியதிருமொழி (4-9-5) - அடியோமுக்கே - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதையும் கொண்டதான கறைபடிந்த நிலையாகிய அர்ச்சாவதாரத்தில், முன்புள்ள நான்கு நிலைகளின் குணங்களையும் காணலாம். எனவே திருவாய்மொழி (7-10-10) - தேவபிரான் அறியும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடன் இருப்பார் என்று கருத்து.

159. வன்பெருவானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி வடிவுடைக் கடலிடங் கட்கிலீயென்னு மவற்றில் இவள் திறத்தென்கொலோ வென்பிக்கிற வ்யூஹ ஸௌஹார்த்த ப்ரதாநம்.

அவதாரிகை - இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலே எல்லாம் பூர்ணமாகில் எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் எல்லா குணங்களும் ஒக்க ப்ரகாசிக்குமோவென்னு மாகாங்ஷையிலே, பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமாயும் ஸாதாரணமாயுமிருக்கும் குணங்களில் ஓரோ குணம் ஓரோ திருப்பதியிலே ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும்படியை இவ்வாழ்வா ரநுஸந்தித்த திருப்பதிகள்தோறும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமான ஓரோ குணம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கிற திருப்பதிகளை யருளிச்செய்யக் கோலி, அதில் திவ்யதேச ப்ரதானமான கோயிலில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை ஆதியிலே யருளிச்செய்கிறார் (வன்பெருவானகம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதமாக அர்ச்சாவதாரத்தில் அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களும் பரிபூர்ணமாக உள்ளது என்றாலும், அனைத்து திவ்யதேசங்களிலும்

இந்த அனைத்து குணங்களும் ஒரே போன்று வெளிப்படுமோ என்ற சந்தேகம் எழுகிறது. இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பரத்வம் போன்ற நிலைகளில், ஒவ்வொரு நிலைக்கு மட்டுமே உரியதாகவும், அந்த அனைத்திற்கும் பொதுவானதாகவும் உள்ள குணங்களில் ஒவ்வொரு குணமும் ஒவ்வொரு திவ்யதேசத்தில் முதன்மையாக வெளிப்படும் விதத்தை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பாசுரங்கள் கொண்டு விளக்குகிறார். முதலில் பரத்வம் போன்ற நிலையில், அந்தந்த நிலைகளுக்கே உரிய ஒவ்வொரு குணமும் முதன்மையாக வெளிப்படும் திவ்யதேசங்களை உரைக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார். ஆகவே அனைத்து திவ்யதேசங்களிலும் முதன்மையான திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் வெளிப்படும் குணத்தைத் தொடக்கத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, (வன்பெருவானகமுதலுய்ய) “வன்பெரு வானகமுய்ய வமரமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசமுய்ய” என்று முதலில் ப்ரஹ்மலோகத்திலே யெழுந்தருளிப் பின்பு பூலோகத்தில் எழுந்தருளின கட்டளையில் நைமித்திக ப்ரளயத்துக்கு இளையாத ப்ரஹ்மலோகம் முதலான இவ்வருகுண்டான உபரிதந லோகங்களும் அங்குள்ள ப்ரஹ்மாதிகளும், பூமியும் இங்குள்ள மனுஷ்யரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. (இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி) “திருவாள னினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கம்” என்றும், “திருவாளன் திருப்பதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவுள்ளமுகந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸ்ரீய:பதியுடைய திருப்பதியான கோயிலானது; (வடிவுடைய கடலிடம் கட்கிலீ யென்னுமவற்றில்) “வடிவுடை வானோர் தலைவனே” என்றும், “கடலிடங் கொண்ட கடல்வண்ணா” என்றும், “கட்கிலீ” என்றும், “காகுத்தா” என்றும் சொல்லும்படி தோன்றும் பரத்வாதிகளில் வைத்துக்கொண்டு (இவள் திறத்து என்கொலோவென்பிக்கிற வ்யூஹ ஸௌஹார்த ப்ரதானம்) “இவள் திறத்தென் சிந்தித்தாய்” என்றும், “என்கொலோ முடிகின்றதிவட்கே” என்றும், ‘இவளிடையாட்டத்தில் தேவர் சிந்தித்ததென்? இவள் காரியம் என்னாய் முடியக்கடவது?’ என்று சொல்லும்படி பண்ணுகிற “பாற்கடல் யோக நித்திரை சிந்தை செய்”யும் வ்யூஹகுணமான ஸௌஹார்த்தத்தை ப்ரதானமாக வுடைத்தாயிருக்கு மென்கை. இஸ்தலத்திலே வ்யூஹ ஸௌஹார்தம் ப்ராதான்யேந ப்ரகாசிக்குமென்றபடி.

விளக்கம் – (வன்பெருவானகமுதலுய்ய) – பெருமாள் திருமொழி (1-10) – வன்பெருவானகமுய்ய வமரமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசமுய்ய – என்பதற்கு ஏற்ப முதலில் ப்ரஹ்மலோகத்தில் எழுந்தருளி, அதன் பின்னர் பூலோகத்தில் எழுந்தருளிய விதத்தில், நைமித்திக ப்ரளயத்தால் பாதிக்கப்படாத ப்ரஹ்மலோகம் முதலான மற்ற லோகங்களும், அங்குள்ள நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களும், இந்த உலகில் உள்ள மனிதர்களும் பிழைத்துக் கரையேறும்விதமாக. (இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி) - பெரியாழ்வார் (4-9-10) - திருவாளன் இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கம் – என்றும், பெரியாழ்வார் (4-8-10) - திருவாளன் திருப்பதி – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து திருக்கண்கள் வளர்கின்ற மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய இருப்பிடமான திருவரங்கம் பெரியகோயில் என்பதானது, (வடிவுடைய கடலிடம் கட்கிலீ யென்னுமவற்றில்) – திருவாய்மொழி (7-2-10) – வடிவுடை வானோர் தலைவனே -என்றும், (7-2-7) - கடலிடம் கொண்ட கடல்வண்ணா – என்றும், (7-2-3) – கட்கிலீ - என்றும், (7-2-3) - காசுத்தா – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான பரத்வம் போன்ற பல்வேறு நிலைகளிலும் இருந்தபடி. (இவள் திறத்து என்கொலோவென்பிக்கிற வ்யூஹ ஸௌஹார்த ப்ரதாநம்) - திருவாய்மொழி (7-2-4) – இவள் திறத்தென் சிந்தித்தாய் - என்றும், (7-2-2) – என்கொலோ முடிகின்றதிவட்கே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவள் விஷயத்தில் நீ என்ன நினைத்துள்ளாய்? இவளுடைய வாழ்க்கை எவ்விதம் செல்லப்போகிறது?” என்று புலம்பும்படியாகக் செய்கிற. (வ்யூஹ ஸௌஹார்த்த ப்ரதாநம்) – திருவாய்மொழி (2-6-5) - பாற்கடல் யோக நித்திரை சிந்தை செய்த - என்பதற்கு ஏற்ப யோக நித்திரையில் சிந்தனை செய்தபடி, வ்யூஹகுணமான “உலகில் உள்லவர்களைக் காப்பாற்றுதல் எப்படி” என்ற எண்ணத்தையே முதன்மையாகக் கொண்டிருப்பதாக உள்ளது. ஆக திருவரங்கத்தில், “அனைத்தையும் காப்பது எப்படி” என்று சிந்தித்தபடி உள்ளதான ஸௌஹார்தம் என்ற குணமே முதன்மையாக வெளிப்படுகிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 214)

3-6-8 துயரமே தரு துன்பவின்ப வினைகளாய் அவையல்லனாய்

உயர நின்றதோர் சோதியாய் உலகேழு முண்டுமிழ்ந்தான் தன்னை
அயர வாங்கும் நமன்தமார்க்கு அரு நஞ்சினை அச்சதன் தன்னைத்
தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே

பொருள் - பரிதாபத்தை அளிக்கவல்லதான துக்கத்திற்கும், இன்பத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதான பாபரூபமாகவும் புண்ணியரூபமாகவும் உள்ள கர்மங்களை நியமிப்பவனாகவும், அவற்றுக்கு வசப்படாதவனாகவும், உயர்ந்ததும் நித்யமானதும் இதனைப் போன்று இரண்டாவது ஏதும் அற்றதும் தேஜஸ் நிறைந்ததும் ஆகிய திருமேனி கொண்டவனாகவும், அனைத்து லோகங்களுக்கும் ப்ரளயத்தால் ஆபத்து நேரிடும்போது அவற்றை உண்டு பின்னர் உமிழ்பவனாகவும், மயங்கி விழும்விதமாக ப்ராணனை எடுத்துச் செல்லும் யமதூதர்களாலும் விலக்குவதற்கு அரிய விஷயமாக உள்ளவனாகவும், தன்னை அடைந்தவர்களை நழுவிவிடாதவனாகவும் உள்ள சக்ரவர்த்தித்திருமகன் அல்லாமல் வேறு யாரையும் நான் சரணமாகக் கொண்டவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ருசிபிறக்கக்காக, “நான் சக்ரவர்த்தித் திருமகனையல்லது ஆபத்தநமாகப் பற்றியிரேன்” என்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – ஸம்ஸாரிகளுக்கு இவன் விஷயத்தில் ருசி ஏற்படுவதற்காக, “நான் சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகிய இராமனையே ஆபத்துக் காலத்தில் பற்றுக்கோலாகப் பற்றுவேன் அல்லாமல் மற்றவர்களை அல்ல”, என்று தனது ஸித்தாந்தத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (துயரம் இத்யாதி) துக்கத்தையே தரக்கடவதான புண்ணியபாப ரூபமான கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். துன்பவினையோடு இன்பவினையோடு வாசியற இரண்டும் துக்கத்தையே பண்ணித் தருமென்றாயிற்று இருக்கிறார் இவர்; பகவச் சேஷத்வ விரோதியாய்க் கொண்டு பந்தகமாகை இரண்டுக்கும் ஒக்குமிறே; “புண்யபாபே விதூய” என்னக்கடவதிறே. (அவையல்லனாய்) அகர்மவச்சயனாய். “அந்சநந்தந்ய:” என்கிறபடியே, தான் இவற்றால் வச்சயனல்லாமையன்றிக்கே நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரை யுடையனாயிருக்கை. (உயர இத்யாதி) “சுஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பாராகே” என்றும், “தமஸ: பரஸ்தாத்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இங்குள்ளாராற் சென்று கிட்டவொண்ணாதா யிருக்கிற தமஸ: பரஸ்தாத் வர்த்தமாந தேசத்திலே நிரவதிக தேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாயிருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறது. “விச்வத: ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு” என்கிற உயர்த்தியையுடைத்தாய், நித்யமாய், அத்விதீயமான தேஜோமய திவ்யதேசத்தையுடையவனாய் என்றுமாம்.

விளக்கம் – (துயரம் இத்யாதி) – துக்கத்தை மட்டுமே அளிக்கவல்லதாக உள்ள புண்ணிய பாபரூபமாக இருக்கின்ற கர்மங்களை நியமிப்பவனாக. துன்பம் அளிக்கவல்ல வினை, இன்பம் அளிக்கவல்ல வினை ஆகிய இரண்டுமே துக்கத்தை மட்டுமே அளிக்கவல்லவை என்கிறார். பகவானுக்கு அடிமையாக இருக்கவிடாமல் தடுப்பதாலும், ஸம்ஸாரபந்தத்தில் ஈடுபடுத்துவதாலும் இரண்டும் ஒன்றே என்கிறார். முண்டக உபநிஷத்தில் (3-1-3) - புண்ணிய பாபே விதூய - புண்ணியபாபங்கள் இரண்டையும் உதறியவனாக - என்றது காண்க. (அவை அல்லனாய்) - கர்மங்களுக்கு வசப்படாதவனாக. ருக்வேதத்தில் - அந்சநந்தந்ய: - வேறாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் கர்மங்களை அனுபவிக்காமல் உள்ளான் - என்றது காண்க. ஸர்வேச்வரன் கர்மவசப்படாதவன் என்பதால் மட்டுமே அல்லாமல், அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்பதாலும் அதிகமான ப்ரகாசத்துடன்

கூடியவனாக உள்ளான். (உயர இத்யாதி) - யஜுர்வேதம் - சூயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பாராகே - ரஜோ மயமாக உள்ள இந்த ஜகத்திற்கு மேலே உள்ள பரமபதத்தில் - என்றும், சாந்தோக்யம் - தமஸ: பரஸ்தாத் - தமஸ்ஸுக்கும் அப்பால் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இங்கு உள்ளவர்களால் சென்று அடைய இயலாதபடி ப்ரக்ருதிக்கும் மேலே உள்ளதான பரமபதத்தில், எல்லையற்ற ஒளி பொருந்திய திவ்யமான திருமேனியுடன் உள்ளதைக் கூறுகிறார். விச்வத: ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு - இங்கு உள்ள அனைத்தையும் விட உயர்ந்ததாகவும், அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகவும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான உயர்த்தியைக் கொண்டதாகவும், எப்போதும் நிலையாக உள்ளதாகவும், இதனைப் போன்று இரண்டாவது ஏதும் இல்லை என்று கூறும்படியான தேஜஸ் நிறைந்ததாகவும் உள்ள பரமபதத்தைக் கொண்டவன் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (உலகு இத்யாதி) இப்படி புஷ்கலனாயிருந்தானேயாகிலும், விபூத்யேகதேசமான ஸம்ஸாரத்தை ப்ரளயங் கொண்டதென்றால் இங்கே வந்து வயிற்றிலே எடுத்து வைத்து நோக்கி, “இத்தனைபோது காணப்பெறாமையாலே இவை என்படுகிறனவோ?” என்று உமிழ்ந்து பார்க்கும்வனை; வழிபறிக்கும் நிலத்திற்போவார் சீரிய தநங்களை விழுங்கி, பின்னை அமர்த்த நிலத்திலே புக்கால் புறப்படவிட்டுப் பார்க்குமாபோலே. (அயர) தன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தாரை அறிவுகலங்கும்படிக்கு ஈடாக ப்ராண வியோகத்தைப் பண்ணக் கடவராயிருந்துள்ள யமபடர்க்குக் காற்றவொண்ணாத நஞ்சாயுள்ளவனை. (அச்சுதன் தன்னை) தன்னை ஆச்ரயித்தாரை யமவச்சயராக விட்டுக்கொடாதவனை. உயிர் கொண்டு உடலொழிய ஓடும்போது ஓடி அயர்வென்ற தீர்க்கும்வனிறே. எங்ஙனே கண்டோம்? என்ன, (தயரதற்கு மகன் தன்னை) தான் ராஜ்யம் பண்ணாநிற்கச் செய்தே ஒரு ப்ராஹ்மண குமாரனுக்கு அகால ம்ருதியுண்டாக, அவனை வாளாலே மீட்டும்; ராவணவதம் பண்ணிப் படைக்குறி காணா நிற்கிறவளவிலே முதலிகளிலே சிலரைக் காணதொழிய, இந்த்ரனை அழைத்துப் போகவிட்டு வரங்கேட்கிற வ்யாஜத்தாலே அவனையிடுவித்து அவர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு போன சக்ரவர்த்தித்திருமகனை; ஒரு ருஷிபுத்ரனுக்கு அகால ம்ருதி வர, அம்பாலே மீட்டுக்கொடுத்தும் செய்தவை. தயரதன் மகன் என்னாதே, “தயரதற்கு மகன் தன்னை” என்கிறது - ஒருகால் வெற்றிலைச் செருக்கிலே “ராஜ்யத்தைத் தந்தேன்”

என்னா, புரிந்து ஸ்தீ பரதந்த்ரனாய் “நான் தந்திலேன், நீ காடேறப் போ” என்னா, இப்படி சொல்லலாம்படி அவனுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹனான புத்ரனை.

விளக்கம் - (உலகு இத்யாதி) - இவ்விதம் அனைத்தும் நிறைந்தவனாக உள்ளபோதிலும், தனது விபூதியில் ஒரு சிறுபகுதியான இந்த உலகத்தை ப்ரளயம் கைக்கொண்டது என்றால், இங்கே வந்து அதனைத் தனது வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டு, தனது திருவுள்ளத்தில், “இத்தனை காலம் நம்மைக் காண இயலாமல் இவை அனைத்தும் எவ்விதம் துடித்தபடி உள்ளனவோ?”, என்று எண்ணி அவற்றை உமிழ்பவனை. கொள்ளைக்கூட்டம் நிறைந்த இடத்தில் பயணம் செய்பவர்கள் மிகவும் உயர்ந்த பொருட்களை உள்ளே விழுங்கிவிட்டு, பின்னர் ஆபத்து நீங்கியதும் அவற்றை வெளியில் எடுத்துப் பார்ப்பது போன்று ஆகும். (அயர) - தனது திருவடிகளை அண்டியபடி உள்ளவர்களுடைய அறிவு கலங்கும்விதமாக அவர்களுடைய ப்ராணனைப் பறிக்கவல்லவர்களான யமதூதர்களுக்கு நீக்கமுடியாத விஷம் போன்று உள்ளவனை. (அச்சுதனை தன்னை) - தன்னை அண்டியவர்கள் யமனின் வசப்படாமல் செய்பவனை. நான்முகன் (88) - உயிர் கொண்டு உடலொழிய ஓடும்போது ஓடி அயர்வென்ற தீர்ப்பான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன். இதனை எங்காவது காண இயலுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (தயரதற்கு மகன் தன்னை) - இராமன் அரசாண்ட காலத்தில் ஒரு அந்தணனுடைய புத்திரனுக்கு அகாலமரணம் ஏற்பட்டபோது, சம்பூகன் என்பவனை வாளால் வீழ்த்தி அந்தப் புத்திரனைக் காப்பாற்றினான். இராவணவதத்திற்குப் பின்னர் தனது வானரசேனையில் உள்ள அனைவரும் பத்திரமாக உள்ளனரா என்று எண்ணிப் பார்க்கும்போது, ஒரு சில வானரர்களைக் காணவில்லை என்று அறிந்தவுடன், இந்த்ரனை அழைத்து அவன் மூலமாக அந்த வானரர்களை வரவழைத்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன். ஸாந்தீபநி முனிவருடைய புத்திரனுக்கு அகாலமரணம் ஏற்பட்டபோது, க்ருஷ்ணனாக நின்று மீட்டுக் கொடுத்தான். இங்கு “தயரதன் மகன்” என்று கூறாமல் “தயரதற்கு மகன்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? தசரதன் ஒருநாள் இராமனை அழைத்து “உனக்கு நான் அரசபதவியை அளிக்கிறேன்” என்றான். பின்னர் கைகேயிக்கு வசப்பட்டு, “நான் நாட்டை அளிக்கவில்லை. நீ கானகம் செல்வாயாக” என்றான். ஆக தசரதன் தனது

விருப்பத்திற்கு ஏற்ப கட்டளை இடுவதற்குத் தகுந்த புத்திரனாக இராமன் இருந்தான் என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (அன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே) இவ்விடத்தை பட்டர் அருளிச்செய்யா நிற்க, சீயர் “இவர் புக்கவிடமெங்கும் இப்படியே சொல்லுவர்; இவர்க்கு இது பணியிறே” என்ன, “இவர் மற்றோரிடத்தில் தலைநீட்டுவது பாவநதவத்தைப் பற்ற; இவர் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது சக்ரவர்த்தித்திருமகனையே” என்று அருளிச்செய்தார்; “பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ” என்கிறதில்லையோ இவரையும்? என்னில், “அவனும் இவரோடொத்தான் ஒருத்தனிறே; இவர் ‘போக்யவஸ்து வேறில்லை’ என்றிருக்குமோபாதி, அவன் ‘பாவநதவத்துக்கும் இவரொழிய வேறில்லை’ என்றிருப்பா னொருவனாயிற்று”. பட்டர் ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதத்தாலே அருளிச்செய்யுமது கேட்கைக்காக சிறியாத்தான், “பெருமாளுக்கு எல்லா ஏற்றங்களும் அருளிச்செய்ததே யாகிலும், பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூதுபோன க்ருஷ்ணனுடைய நீர்மையில்லையே சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு” என்ன; “அதுவோ! பெருமாள் தூது போகாமையன்றுகாண்; இக்ஷ்வாகு வம்ச்யரைத் தூது போக விடுவாரில்லாமெகாண்” என்று அருளிச்செய்தார். “அவ்வவதாரத்தில் இழவு தீருகைக்காகவினே க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்துத் தூது போயிற்று; அவனே பின்னோர் தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் இன்னார் தூதுனென நின்றானிறே; பாரதந்தர்ய ரஸம் அநுபவிக்கைக்காகப் போந்தபின் இதில் ஒன்று குறைந்ததாகிறது என்று இருக்குமே”.

விளக்கம் - (அன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே) - இப்படியாக ஸ்வாமி பராசரபட்டர் இந்த இடத்திற்கான விளக்கத்தை அளித்தபடி இருந்தபோது நஞ்ஜீயர், “நம்மாழ்வார் யாரைக் குறித்து உரைப்பதானாலும் இவ்விதமாக உயர்த்தியே கூறுவார். இவருடைய பணியே இதுதான் அல்லவோ?”, என்றார். இதற்கு பட்டர், “மற்ற மூர்த்திகள் அனைவருமே பரிசுத்தமாக்கும் தன்மையைக் கொண்டவர்கள் என்றாலும், நம்மாழ்வார் தஞ்சமாகக் கொண்டது சக்ரவர்த்தித்திருமகனான இராமனையே ஆகும்”, என்றார். இதற்கு நஞ்ஜீயர், “இராமாயணம் உத்தரகாண்டம்

(82-9) - பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ - அனைத்து லோகங்களையும் தூய்மையாக்குபவன் நீயே ஆவாய் - என்று இராமனையும் பரிசுத்தமாக்குபவனாகவே அகஸ்தியர் கூறினார் அல்லவோ?”, என்று கேட்டார். இதற்கு பட்டர், “அவரும் நம்மாழ்வாரைப் போன்றவரே ஆவார். நம்மாழ்வார் - இவனைக் காட்டிலும் இனிய வஸ்து வேறு ஏதும் இல்லை - என்றிருப்பார். அகஸ்தியர் - இராமனைக் காட்டிலும் தூய்மையாக்கவல்ல வஸ்து வேறு ஏதும் இல்லை - என்றிருந்தார்”, என்று பதில் கூறுகிறார். அடுத்து பட்டர் எப்போதும் இராமனிடத்தில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காக சிறியாத்தான் என்பவர் பட்டரிடம், “இராமனுக்கு அனைத்துவிதமான பெருமைகளும் இருந்ததை நீவிர் கூறினீர். ஆனால் பாண்டவர்களுக்காகத் தூது செல்லுதல் என்பது போன்று க்ருஷ்ணனிடம் காணப்பட்ட எளிமை ஏதும் இராமனிடம் காணப்படவில்லையே”, என்றார். இதற்கு பட்டர், “இராமன் தூது செல்லக்கூடாது என்பதற்காக இவ்விதம் இருக்கவில்லை. இசுஷ்வாகு குலத்தில் வந்தவர்களிடம் இது போன்று தூது செல்லும்படியாக யாரும் கூறுவதில்லை. இந்தக் குறை தீர்வதற்காகவே க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து தூது சென்றான். பெரியதிருமொழி (2-2-3) - அவனே பின்னோர் தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் இன்னார் தூதுனென நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப இருந்தான் அல்லவோ?”, என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - எம்பெருமானார் திருவாராதநம் பண்ணிப் போருவது ஒரு பிள்ளையிறே; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சக்ரவர்த்தித்திருமகனை எழுந்தருளிப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாராய், அவரைப் பார்த்து “இந்த “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ:” என்று தேவையிடாதார் எழுந்தருளினார்” என்றாராம். ஆபிமுக்யத்தாலே பெறலாமென்றால் அவ்வாபிமுக்யந்தானும் பரமபக்தியோபாதி அரியதாயிருக்குமிறே இச்சேதனைப் பார்த்தால். “இத்தலையில் ஆபிமுக்யத்துக்கு மேற்பட வேண்டா” என்று சொல்லுகிறவையெல்லாம் சரண்யனுடைய நீர்மையைப் பற்றச் சொல்லுகிறது; இவனுக்கு வேண்டுவது சொல்லப்படுக்கால் “மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம்” என்ன வேண்டும்படியாயிருக்குமிறே. “ஒரு சிறாயை விச்வஸித்து ஆறு மாஸத்துக்கு வேண்டும் சோறும் தண்ணீரும் ஏற்றிக்கொண்டு கடலிலே இழியாநின்றான்;

அவ்வோபாதி விச்வாஸமாகிலும் வேண்டாவோ பகவத்விஷயத்தைப் பற்றுவார்களுக்கு?" என்று அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் – எம்பெருமானார் திருவாராதனம் செய்தபடி இருப்பது க்ருஷ்ணனையே ஆகும். இப்படி உள்ளபோது ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அங்கு சக்ரவர்த்தித் திருமகனை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வந்து எம்பெருமானாரிடம் திருவாராதனம் செய்வதற்காக அளித்தார். அப்போது எம்பெருமானார், கீதை (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என் ஒருவனையே சரணம் புகுவாய் - என்று விதிக்காதவன் வந்தான்", என்றார். அவனுக்கு எதிர்மறையாக உள்ள தன்மையைக் கொண்டு அவனை அடையலாம் என்றால், அத்தகைய தன்மையானது பரமபக்தியைக் காட்டிலும் மிகவும் அரிதானது ஆகும். இதனைப் போன்ற தன்மையில் ஈடுபடவேண்டாம் என்று கூறுதல், சரணம் புகத்தக்க அவனுடைய எளிமையை உரைப்பதற்காகவே ஆகும். இவர்களுக்கு அவசியமானதைக் கூறவேண்டும் என்றால் – மஹாவிச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு - என்று உரைப்பதே ஆகும். ஒரு மரக்கட்டையை எடுத்துக்கொண்டு அதனைப் படகு என்று உண்டாக்கி, அதில் உணவையும் தண்ணீரையும் வைத்தபடி, அந்த மரக்கட்டையை நம்பி ஆறு மாதம் கடலில் செல்கிறார்கள். அதனைப் போன்ற விச்வாசமாவது ஸர்வேச்வரனிடம் வந்து நிற்பவர்களுக்கு இருத்தல் வேண்டாமா?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 76)

71. சார்ந்தது என் சிந்தை உன் தாளிணைக்கீழ் அன்பு தான் மிகவும்
கூர்ந்தது அத் தாமரைத்தாள்களுக்கு உன்தன் குணங்களுக்கே
தீர்ந்தது என் செய்கை முன் செய்வினை நீ செய்வினை அதனால்
பேர்ந்தது வண்மை இராமானுச எம்பெருந்தகையே

விளக்கவுரை - வசிஷ்டர் போன்ற உயர்ந்தவர்கள் தொடக்கமாக, சண்டாளர்கள் வரை இந்த பூமியில் உள்ள அனைத்து மக்கள், விலங்குகள் போன்றவற்றின் தலைகளில் வாமனன் தனது திருவடிகளை வைத்து அருளினான். இது போன்று உம்மையே சரணம் என்று புகுந்தவர்களின் சிறுமை மற்றும் பெருமை பாராமல், உமது கருணையை அளிக்கவல்ல எம்பெருமானாரே! இத்தனை காலம் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி இருந்தேன். வெய்யிலின் கொடுமை தாங்காமல் உள்ளவன், அருகில் உள்ள மரநிழலில் ஒடுங்குவது போன்று, ஸம்ஸாரத்தின் வேதனை தாங்காமல் நான் உமது திருவடிகளின் நிழலின் கீழ் பொருந்தி நின்றேன். தாமரை மலர் போன்ற அழகான உமது திருவடித்தாள்கள் மீது எனக்கு அன்பு மிகுந்தது. இத்தனை நாட்கள் உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டிருந்த எனது சிந்தையானது, உமது உயர்ந்த குணங்களுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு நின்றது. இதனை கண்ட நீவிர் உமது கருணையை என் மீது செலுத்தினீர். இந்தச் செய்கையால், எனது பாவ வினைப்பயன்கள் அனைத்தும் என்னை விட்டு அகன்று விட்டது.

அவதாரிகை - இப்படி இவர் நேர்கோடு நேரே விண்ணப்பம் செய்தவாறே எம்பெருமானாரும் “ஒக்கும் ஒக்கும்” என்று இசைந்து தம்முடைய விசேஷ கடாசுத்தாலே இவருடைய கரணங்களெல்லாம் ஸ்வவிஷயத்திலே தானே ஊன்றியிருக்கும்படி பண்ணியருள, அவருடைய திருமுக மண்டலத்தை பார்த்து பரம குஹ்யமான அர்த்தத்தை பூரிதாநம் பண்ணும்படியான ஒளதார்யத்தையுடைய எம்பெருமானாரே! என்று ஸம்போதித்து, தம்முடைய மநஸ்ஸு அவருடைய திருவடிகளிலே சேர்ந்து அமைந்திருக்கிறபடியையும், அத்திருவடிகளின் போக்யதையிலே யீடுபட்டு, ப்ரேமமானது தமக்கு மிக்கபடியையும் தாம் அவருடைய குணங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டராய்க் கொண்டு தத் தாஸ்யத்திலே யுற்றிருந்தபடியையும், தம்முடைய பூர்வக்ருத கர்மமெல்லாம் அவருடைய விஷயீகாரத்தாலே தம்மை விட்டு “சும்மெனாதே” ஓடிப் போனபடியையும் ஹ்ருஷ்டராய்க் கொண்டு விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

விளக்கம் – இப்படியாகத் திருவரங்கத்தமுதனார் எம்பெருமானாருக்கு நேருக்கு நேர் நின்று விண்ணப்பம் செய்தபோது எம்பெருமானாரும், “இது ஏற்புடையதே ஆகும்”, என்று ஏற்று, தனது விசேஷமான கடாசுஷம் மூலமாக திருவரங்கத்தமுதனாருடைய இந்திரியங்கள் அனைத்தும் தன்னைக் குறித்து மட்டுமே ஊன்றியிருக்கும்படியாகச் செய்தருளினார். அப்போது எம்பெருமானாருடைய திருமுகமண்டலத்தை நோக்கி, “மிகவும் உயர்ந்த ரகசியங்களையும் அனைவரும் அறியும்படியாகச் செய்தருளும் தாராள குணம் கொண்ட எம்பெருமானாரே!”, என்று உரைத்து, தனது மனமானது அவருடைய திருவடிகளில் எப்போதும் பொருந்தியபடி உள்ளதையும், அந்தத் திருவடிகளின் இனிமையில் ஈடுபட்டு அதன் காரணமாகத் தனக்கு மிகுந்த ப்ரேமை ஏறிட்டதையும், தான் எம்பெருமானாருடைய குணங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவராக இருந்து அவருடைய கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டு நின்றதையும், தான் செய்த கர்மங்கள் அனைத்தும் அவருடைய ஸம்பந்தம் காரணமாகத் தன்னை விட்டு பெரியாழ்வார் திருமொழி – சும்மெனாதே - என்பதற்கு ஏற்ப ஓடியதையும் மிகுந்த மகிழ்வுடன் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (வண்மையிராமாநுசா) வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற எல்லார் தலையிலும் தன் திருவடிகளை வைத்த ஸ்ரீவாமநனைப் போலவும், ஜல ஸ்தல விபாகமற வர்ஷிக்கும் வர்ஷுகவலாஹகம் போலவும், அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்யராய், கொள்ளுகிறவர்களுடைய சிறுமையையும் கொடுத்தருளுகிற தம்முடைய பெருமையையும் பாராதே, பரம குஹ்ய தமமான அர்த்தத்தை பூரிதாநமாகக் கொடுக்கும் ஓளதார்ய குணமுடைய எம்பெருமானாரே. (எம்பெரும்புகையே) அந்த ஓளதார்யத்தாலே என்னை எழுதிக் கொண்ட பரம சேஷியே.

விளக்கம் - (வண்மை இராமாநுசா) - வஸிஷ்டர் தொடங்கி சண்டாளன் முடிய உள்ள அனைவருடைய தலைகளிலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி தனது திருவடிகளை வைத்த வாமனன் போன்றும், நீர்நிலை மற்றும் நிலம் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் அனைத்து இடங்களிலும் ஒரே போன்று பெய்யும் மழை போன்றும் யாருடைய தனிப்பட்ட பெருமையையும் ஆராயாமல் அனைத்து உலகங்களும் சரணம் புகும்படியும், ஏற்பவர்கள் சிறுமை மற்றும் அளிக்கின்ற தனது மேன்மை என்பதை ஆராயாமல் மிகவும் உயர்ந்த இரகசியங்களையும் அனைவருக்கும் அளிக்கும்படி தாராள குணத்தைக் கொண்டபடியாகவும் இருக்கின்ற எம்பெருமானாரே. (எம்பெரும்புகையே) - அந்தத் தாராள குணம் காரணமாக என்னை உமக்கே ஆளாகும்படி எழுதி வாங்கிக்கொண்ட எஜமானாரே!

வ்யாக்யானம் – (சார்ந்ததென் சிந்தை யுன் தாளிணைக் கீழ்) தேவரீரோடே கூட அடியேனும் ஏக தேச வாஸியாயிருந்து வைத்து, ஒருநாளும் தேவரீர் திருவடிகளில் தலை சாய்வு செய்யாதே, “ந நமேயம்” என்றிருக்கிற அடியேனுடைய மநஸ்ஸானது, “சஞ்சலம் ஹி மந:” என்றும், “நின்றவா நில்லா நெஞ்ச” என்றும் சொல்லப்படுகிற நிலை மாண்டு போய், “த்ருணீ க்ருத விரிஞ்சாதி” இத்யாதிப்படியே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுடைய ஸம்பத்தை ஒரு பொருளாக நினைப்பிடாத மஹாத்மாக்களாலே ஆச்ரயிக்கத்தக்க தேவரீருடைய திருவடிகளின் கீழே. கர்மகாலத்திலே ஆதித்ய கிரணங்களாலே தப்தனாவன் நிழலையும் தட்பத்தையு முடைத்தான செடியின் கீழே புகுமாபோலே, அவற்றினுடைய போக்யதை இரண்டும் கூடியிருக்கையாலே அவற்றின் பெளஷ்கல்யத்திலே

ஈடுபட்டு, முன்பு தாம் பட்ட ஸம்ஸார தாபமெல்லாம் தீரும்படி, “நிழலு மடிதாறும்” போலே அவிநாபூதமாய்ப் புக்குப் பொருந்திவிட்டது.

விளக்கம் – (சார்ந்தது என் சிந்தை உன் தாளிணைக் கீழ்) - உம்முடன் ஒரே ஊரில் அடியேன் வாழ்ந்து வந்தபோதிலும், உம்முடைய திருவடிகளில் ஒருநாள் கூட அடியேன் தலையைத் தாழ்த்தவில்லை. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் – ந நமேயம் - யாரையும் வணங்கமாட்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப இருந்த அடியேனுடைய மனம், கீதை (6-34) – சஞ்சலம் ஹி மந: - மனம் சஞ்சலமானது – என்றும், பெரிய திருமொழி (1-1-4) – நின்றவா நில்லா நெஞ்சு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இருந்த நிலை மாறி, த்ருணீ க்ருத விரிஞ்சாதி – நான்முகன் என்னும் பதவியையும் ஒரு புல்லாகவே எண்ணி - என்பதற்கு ஏற்ப நான்முகன் மற்றும் ருத்திரன் போன்றவர்களுடைய ஸம்பத்தைக் கூட ஒரு பொருட்டாக மதிக்காதபடி விளங்கிய மஹாத்மாக்களளால் அண்டி நிற்கப்படுகின்ற உம்முடைய திருவடிகளின் கீழே. கடுமையான வேலையில் ஈடுபட்டபடி உள்ளபோது சூரியனுடைய கதிர்களால் ஏற்படும் வெப்பத்தால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவன், நிழல் மற்றும் குளிர்ச்சியுடன் கூடிய மரத்தின் கீழ் புகுவது போன்று, உம்முடைய திருவடிகளின் இனிமையில் ஈடுபட்டு. முன்பு தான் அடைந்த ஸம்ஸாரத் துன்பம் அனைத்தும் தீரும்விதத்தில், பெரியதிருவந்தாதி (31) – நிழலும் அடிதாறும் - என்பதற்கு ஏற்ப எங்கும் நீக்கமறப் பொருந்தியுள்ளது.

வ்யாக்யானம் – (அன்புதான் மிகவும் கூர்ந்தது அத்தாமரைத் தாள்களுக்கு) தாமரைப் பூப்போலே செவ்வி நாற்றம் குளிர்ந்தி முதலான போக்யதையையுடைய அத்திருவடிகள் விஷயமாக எனக்கு ப்ரீதியானது மேன்மேலெனப் பெருகி மிக்கது. கூர்தல் – மிகுதி. (உன்றன் குணங்களுக்கே தீர்ந்ததென் செய்கை) இத்தனை நாளும் விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விழுகனாய்ப் போந்த வென்னுடைய க்ருத்யமெல்லாம், வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய குணாநுபவ ஜநித ப்ரீதி, படிப்பிட்டு ப்ரேரிக்கப் பண்ணக் கடவதாகையாலே, ஸர்வ தேச ஸர்வ கால ஸர்வ அவஸ்தைகளிலும் அக்குணங்களுக்கே யற்றுத் தீர்ந்தது. “நித்யம் யதீந்திர தவ திவ்ய:” என்கிற ச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தை ஜீயரும் ப்ரார்த்தித்தருளினாரிறே.

விளக்கம் - (அன்புதான் மிகவும் கூர்ந்தது அத்தாமரைத் தாள்களுக்கு) - தாமரைமலர் போன்று அழகு, குளிர்ச்சி, நறுமணம் முதலான பல இனிமைகளையும் கொண்டதாக உள்ள அந்தத் திருவடிகள் குறித்து எனக்கு ப்ரீதி என்பது மேன்மேலும் பெருகியபடி இருந்தது. (உன்றன் குணங்களுக்கே தீர்ந்ததென் செய்கை) - இத்தனை காலங்கள் மற்ற விஷயங்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டுத் திரிந்த என்னுடைய செயல்கள் அனைத்தும், எனக்கு இயல்பான எஜமானராக உள்ள உம்முடைய திருக்கல்யாண குணங்களை அனுபவித்த காரணத்தால் ஏற்பட்ட ப்ரீதியால் நேர்வழியில் கொண்டு செல்லப்பட்டன. இதனால் அனைத்து இடங்கள், அனைத்து காலங்கள், அனைத்து நிலைகள் ஆகிய அனைத்திலும் அந்தத் திருக்குணங்களுக்கு மட்டுமே என்றாகி நின்றன. யதிராஜ விம்சதி (4) - நித்யம் யதீந்திர தவ திவ்ய - யதீந்திரரே! உம்முடைய திவ்யமான திருமேனியை அன்றாடம் - என்ற ச்லோகம் மூலம் இதனை ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (முன் செய்வினை நீ செய் வினையதனால் பேர்ந்தது) “அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த அநந்த அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசார ரூப நாநாவித அநந்த அபசாராந் ஆரப்த கார்யாந் அநாரப்த கார்யாந் க்ருதாந் க்ரியமாணாந் கரிஷ்யமாணாம்ச்ச ஸர்வாந்” எனும்படியான என்னுடைய பாப கர்மமெல்லாம் அதுக்கு எதிர்த்தட்டாக நிவர்த்தகமாயிருந்துள்ள தேவரீருடைய க்ருஷி நிறைவேறி அது தன்னாலே மலை பேர்ந்தாப்போலே ஸவாஸநமாக விட்டு நீங்கிற்று. கர்த்ரு வாசக பத ஸமபி வ்யாஹ்ருதமான “முன் செய்வினையாம்” என்ற வாக்யத்துக்கு, “த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” என்கிறபடியே அசல் பிளந்தேறின துரிதங்களும் பொருளாகக் கடவது. “ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றவனும் ஹிதோபதேஷ்டாவான கீதாசார்யனிறே. “நீ செய் வினை” என்றது, இவர் பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் பண்ணின ப்ரபத்தியை. “காலத்ரயேபி” என்கிற ச்லோகத்தில் இவ்வர்த்தத்தை ஜீயருமருளிச் செய்தாரிறே. “நீ செய்வனவதனால் பேர்ந்தது” என்ற பாடமானபோது, என்னுடைய பாப கர்மங்களெல்லாம் தேவரீருடைய ப்ரதம கடாஷுத்தாலே போயிற்றென்று பொருளாகக் கடவது. இப்படியான பின்பு அடியேனுக்கு ஒரு குறைகளு மில்லையென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - சரணாகதிகத்யம் - அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த அநந்த அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசார ரூப நாநாவித அநந்த அபசாராந் ஆரப்த கார்யாந் அநாரப்த கார்யாந் க்ருதாந் க்ரியமாணாந் கரிஷ்யமாணாம்ச்ச ஸர்வாந் - என்னுடைய கர்மங்கள் எல்லையற்ற காலங்களாக நான் செய்தபடி உள்ளவை ஆகும். இவை அளவற்றையாகவும், சாஸ்த்ரங்களில் தடுக்கப்பட்டவையாகவும், சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாதபடியும், பகவத் அபசாரங்களாகவும், பாகவத அபசாரங்களாகவும், காரணம் இன்றி இவர்களுக்குச் செய்யும் அபசாரங்களாகவும் பலவிதங்களாக இருக்கும். இவற்றில் ஒரு பகுதி பலன் அளிக்கத் தொடங்கியவையாகவும், இப்படியாக எல்லையற்றதாக உள்ள பாபங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான எனது பாபகர்மங்கள் அனைத்தும், அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும், அவற்றைப் போக்கும்படியாகவும் உள்ளஉம்முடைய முயற்சி நிறைவேறப் பெற்று, அதன் விளைவாக மலை அடியுடன் நகர்வது போன்று வாசனையுடன் விலகின. “முன் செய்வினையாம்” என்ற வாக்கியத்திற்கு, சாட்யாயனசாகை - த்விஷந்த: பாப க்ருத்யாம் - விரோதிகளுக்குப் பாபங்கள் செல்கின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப அடியுடன் விலகிய பாபங்கள் என்பது பொருளாகிறது. கீதையில் (18-66) - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - என்று கூறியவன் நன்மையை மட்டுமே உபதேசிக்கும் கீதாசார்யன் அல்லவோ? “நீ செய் வினை” என்பதன் மூலம் திருவரங்கத்தமுதனார் விஷயமாக எம்பெருமானார் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளில் விண்ணப்பித்து, பின்பு செய்தருளிய ப்ரபத்தி கூறப்பட்டது. யதிராஜ விம்சதி (18) - காலத்ரயேபி கரணத்ரய நிர்மிதாதி பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத் சக்ஷமைவ ஸா ச த்வயைவ கமலா ரமணே அர்த்திதா யத் சேக்ஷமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்ரிதாநாம் - யதிராஜரே! ஒருவன் தனது மனம், வாக்கு, செயல் ஆகிய மூன்றின் மூலம் எண்ணற்ற பாவங்களைத் தொடர்ந்து செய்தபடி இருக்கலாம். அப்படிப்பட்டவனுக்கு மூன்று காலத்திலும் ஸ்ரீரங்கநாதனால் மட்டுமே அடைக்கலம் அளிக்க இயலும். ஆனால் அவனும் அதனை நேரடியாகச் செய்வதில்லை. அவன், தாமரை மலரில் வீற்றுள்ள ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருடன் சேர்ந்து நிற்கும் பங்குனி உத்தர நன்னாளில், நீ அருளிச் செய்த சரணாகதி கத்யங்கள் மட்டுமே என்னைப் போன்றவர்களைக் காக்க வல்லவை ஆகும் - என்று இந்தக் கருத்தை ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகளும் உரைத்தார். “நீ செய்வனவதனால்

பேர்ந்தது” என்று சொற்களை அமைத்துக்கொண்டால், எனது பாபகர்மங்கள் அனைத்தும் உம்முடைய முதல் பார்வை மூலமே போயிற்று என்று பொருள். இப்படியாக ஆன பின்னர், அடியேனுக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லை என்றானது.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்